

Ministerium vil begaa Statskup. Jeg ved dog ikke, hvilken stor Forskel der er paa Statskup og den Tilstand, vi nu leve i. Tilsidejættelsen af vor Bevillingsret, Tilsidejættelsen af Grundlovens Bud. Maaſte det ene er klarere end det andet, men jeg tror ikke, det er stort bedre, undtagen for dem, der sætte Pris paa Stimmene for Virtelighed. Jeg gentager, at ved den Tilstand fik vi snarere Ende paa den hele fortvivlede Stilling, og De kunne være visse paa, at vel skal der alligevel en god Tid til, inden vor nuværende absolutistiske Tilstand gaar over, men der kan nok komme Tilbageslag, og det er sikkert nok, at de Overgreb, der ere rettede mod os i en Aarække, ville ifølge Udbillingen vende sig mod Overgriberne selv. Da først faa vi en Sejr og faa en Tilstand tilbage, som vi lovtlig og retfærdig kunne benytte, ogsaa til at afhjælpe de meget store Ulemper, som ere fremkomne under det nuværende Regimente. Det er sikkert nok, at det vil ske, hvis vi ikke selv give os i Masken med det, som vi selv anse for urigtigt. Men vi kunne ogsaa gaa en mildere Vej, der stemmer bedre med vor Sædvan og ikke brøder med den Fremgangsmaade, vi have brugt i de senere Aar. Vi kunne tage dette Finanslovsforslag for os med den Mening, at vi ville i Løbet af en Maaned gøre den Sag færdig, plukke alle provisoriske Tjær af den Hane — Driene have vi ikke fine Tingre nok til at plukke af alleſammen — om vi ville, kunne vi sende den til Landstinget, lade Forslaget gaa igennem alle Stadier, det er min Tanke, og vi kunne da se, om et Fællesudvalg kan komme til i overvejende Tal — der bestemmer den sælles Vilje i begge Ting — at sætte Pris paa Grundloven fremfor vor nuværende Ministerium. Vi have haft Fællesudvalg før — jeg gentager det, nemlig i 1875. Da havde vi et Fællesudvalg, der satte Pris paa Grundloven og satte mere Pris paa at faa en Finanslov, end paa at beholde et Ministerium. Det var den Gang, det nuværende Ministerium begyndte. Det var meget passende, om det endte paa en lignende Maade. Na! Er det ærede Ting ikke modent til det, er den politiske Stilling ikke derefter, vel! faa have vi det vundet, at vi ikke skulle sidde i den

Kattepine. Jeg kalder det ikke nogen Lise at arbejde her i Tinget. Det er snarere, som om man vilde sætte os i Spigertønden ned," som det hedder i den gamle Middevis, at holde ud at sidde her i Tinget under disse Tilstande. Vi slap paa den antydede Maade for dette, og vi fik Tid til Arbejde for nyttigere Sager. Det er altsaa mit Forslag med Hensyn til dette Finanslovsforslags Behandling. Den sidst berørte Maade at gaa frem paa vil maaſte tiltale mest, nemlig at gøre os hurtig færdige og, om De ville, sende Finansloven i den Skikkelse, som jeg har antydet, til Landstinget. For mig gerne! Jeg lader den gerne gaa igennem alle Stadier, naar blot Tanken her maa være klar, at Finansloven kommer ikke ud af dette, uden at Ministeriet falder. Det er Grundlovens Sejr imod Provisorismen, og det kan spaa lykkelige Dage for vort Fædreland. Jeg vil villig indrømme, at jeg betvivler, at hvis vort Land var erobret, det da vilde blive regeret saaledes, som det er blevet regeret i de senere Aar. Jeg betvivler, at en fremmed erobrende Magt i den Grad vilde tilsidejætte Hovedbestemmelserne i Grundloven, som Tilfældet er nu, naar den da overhovedet vilde opretholde den paa Bapiret. Og jeg kan ikke nægte, at for min Følelse er der ikke noget fremmed i det, der siges at være antydet her fornlig, at det, vi ere Vidne til her i Landet, ikke blot fra Høres og Regeringens Side, men tilvisse ogsaa i mangt og meget fra en Del af den saakaldte Opposition, behøver, at man ikke kan have noget stærkt Haab om, at vi ere et levedygtigt Folk, stillet til at føre et selvstændigt Liv i Fremtiden. Thi naar man ikke kan samles — og det gælder baade Høire og Oppositionen, men særlig naturligvis Høire — stærkere til Forsvar for Riget under den Forsfatning, vi have, men befindende os i en Forsfatningstilstand, som er eksempløst i Verden, da tyder det efter min Fornemmelse paa en saa stor moralisk Fordærvelse i vort Samfund, at al Modstandskraft lige over for et ydre Angreb synes umulig for dette Folk. Det, som fædrelandsfjendene Mænd derfor burde gøre — og det er paa Tide, at det sker — var, at samles om den eneste Opgave, vi have for vor Politikk i Øjeblikket, nemlig at rive